

saa vis paa, at den nuværende Fremgangsmaade som sagt har tilføjet Opdrætterne betydelig Skade, hvad jeg maaske senere skal komme tilbage til at paavise.

Man kan saa spørge: Hvad er der nu naaet ved det store og betydelige Offer, Staten har bragt? Her vil jeg sige, at det er jo selvfølgelig nok noget, men dette „noget“ er et meget daarligt og meget simpelt Resultat. Forholdet er nemlig det, at vi skulle bruge til vor Hær ca. 400 Heste aarlig. I Finansaaret 1909—10 er der saaledes indkøbt 383 Heste, men disse 383 Heste har Remontekommissionen ikke kunnet finde herhjemme i Danmark. Nej, det viser sig, at 152 ere købt i Udlandet. Og naar man nu ser, at Krigsministeriet ejer ikke mindre end 10 Hingste, 7 Fuldblodshingste og 3 Halyblodshingste, og at Resultatet er det, at alle disse Hingste kun have produceret saa mange brugelige Heste, at Remontekommissionen herhjemme kun har kunnet købe 231 Heste, kan man nok forstaa, at der er noget forkert. Enhver praktisk Mand, der har en lille Smule Forstaaelse af Hesteavl, er fuldstændig klar over, at vi her ere inde paa en Vej, der er ganske uforsvarlig, og som er helt meningsløs. Jeg skal her for det første sige, at man behøver ikke 10 Hingste for at producere 231 Heste. Ja, jeg skal endda sige, at disse 231 Heste, der ere købt herhjemme, ere ikke alle faldne efter Krigsministeriets egne Hingste. Vi savne i saa Henseende Oplysning om alle de Heste, der ere 4 Aar eller derover. Vi have derimod Oplysning om de 3 Aars Heste, som ere indkøbte i 3 Aars Alderen og sendte til Depotet. Deraf er der kun købt 91, men det viser sig, at ikke en Gang alle disse 91 ere faldne efter Krigsministeriets egne Heste, der er kun faldet 81, de 10 ere faldne efter private Hingste. I det hele taget er Forholdet det, at til Rytteriet er der sidste Aar købt 104 Heste og 48 Officersheste herhjemme, men vi ere ikke en Gang sikre paa, at disse 152 Heste ere faldne efter Krigsministeriets Hingste. Resultatet er altsaa nærmest det, at af de her i Landet købte Heste ere sikkert ikke mere end højst 130 faldne efter Krigsministeriets 10 Hingste. Jeg tror nok, at enhver praktisk Landmand, enhver praktisk Opdrætter vil forstaa, at det at holde 10 Bedækningshingste for kun at producere ca. 130 brugelige Heste er en saa kostbar Fornøjelse, at det nærmer sig det rent meningsløse, det er ganske meningsløst. Et saadant Antal som 130 He-

ste kunde produceres af 1 Hingst eller højst 2 Hingste.

For det andet vil jeg sige, at en Del af de Hingste, som Krigsministeriet i Øjeblikket ejer, ere alt for gamle. Vi have saaledes 2 Hingste, der ere 20 Aar, og 2 Hingste, der ere 19 Aar. Nu ved enhver praktisk og dygtig Opdrætter med Sikkerhed, at en Hingsts Nedarvningsevne falder eller svækkes med Alderen; jo ældre en Hingst bliver, desto daarligere og simpleere bliver Afkommet; Nedarvningsevnen svækkes. Naar, som her, Hingste have naaet en Alder af 19—20 Aar, bør de ikke mere bruges til Bedækning, men hurtigst muligt udrangeres. Det er aldeles nødvendigt, for saadanne Dyr kunne aldrig præstere ordentligt Afkom.

Formanden: Er det ærede Medlem nær ved Afslutningen af sit Foredrag?

Rasmus Hansen: Nej.

Formanden: Jeg skal da afbryde Forhandlingerne for i Dag. Det næste Møde holdes i Morgen Kl. 1 med følgende Dagsorden:

1) *Spørgsmaal om Samtykke til, at J. C. Christensen udtræder af Finansudvalget.*

Eventuelt Valg af et andet Medlem til dette Udvalg.

2) *Spørgsmaal om Samtykke til, at J. C. Christensen udtræder af Udvalget for Valgbrevets Prøvelse.*

Eventuelt Valg af et andet Medlem til dette Udvalg.

3) *Fortsættelse af anden Behandling af:*

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1911 til 31. Marts 1912.

Mødet hævet Kl. 4⁰⁵.